

Upíří Žurnály
- kniha tři

zrazená

morgan rice

Morgan Rice

Zrazená

Серия «Upíří Žurnály», книга 3

Аннотация

Zápleťka na konci ZRAZENÉ nechá ve čtenářích pocit, že chtějí víc a ZRAZENÁ dostává solidní A za čtivost a nápaditý příběh. The Dallas ExaminerV ZRAZENÉ (Kniha č. 3 z UPÍŘÍCH ŽURNÁLŮ) se Caitlin Paine probouzí z hlubokého komatu a zjišťuje, že byla proměněna. Jako pravý, čistokrevný upír, je teď v úžasu ze svých nových schopností, jako třeba ze schopnosti létat a ze superlidské síly. Zjistí, že její pravá láska, Caleb, je pořád po jejím boku a trpělivě čeká, až se probudí. Má všechno, o čem kdy mohla snít. Až se to všechno najednou hrozně pokazí. Caitlin je zhrozená z nalezení Caleba s jeho exmanželkou Serou a než dostane Caleb možnost jí to vysvětlit, Caitlin ho pošle pryč. Se zlomeným srdcem a zmatená se chce Caitlin stočit do klubka a umřít. Její jedinou útěchou je vlčí mládě, Růže. Caitlin také nachází útěchu ve svém novém prostředí. Zjišťuje, že je na skrytém ostrově na řece Hudson – Pollepel – uprostřed elitního sabatu náctiletých upírů, kluků a dívek. Včetně jí jich tam je 24. Zjistila, že je to místo pro vyvržence, jako byla i ona a když spozná svou novou nejlepší kamarátku Polly a začne trénovat v elitním upířském boji, uvědomí si, že možná konečně našla místo, které může nazývat domovem. Ale velká upířská válka je na obzoru

a její bratr Sam je pořád tam venku, unesený Samanthou. Ďábelský Kyle teď taky vládne mýtickému meči, je na bojové cestě a nic ho nezastaví před zničením New Yorku. Caitlin i navzdory svému novému domovu a navzdory nově nalezenému milostnému zájmu v podobě vyhýbavého upíra Blakea ví, že na tomto ostrově může zůstat pouze tak dlouho, jak jí dovolí její osud. I po tom všem je pořád Vyvolená a všechny oči neustále hledají jejího tátu a tu další zbraň, která je všechny může zachránit. Rozdělena mezi svými novými přáteli a jejími přetrvávajícími city ke Calebovi se musí rozhodnout, ke komu bude opravdu lojální a jestli je ochotná riskovat, že najde Caleba a ještě jednou ho pustí do svého života... ZRAZENÁ je kniha č. 3 z Upírích Žurnálů (po PROMĚNĚNÁ a MILOVANÁ), a přesto také stojí jako samostatný román. ZRAZENÁ má přes 60 000 slov. Kniha č. 4-10 z UPÍŘÍCH ŽURNÁLŮ jsou teď taky dostupné! ZRAZENÁ je skvělá část této série. Morgan Rice přišla s opravdovým vítězem této série. Má rychlé tempo, je plná akce, lásky, napětí a intrig. Pokud jste nečetli její dva předešlé romány, přečtěte si je a pak se pusťte do ZRAZENÉ! VampireBookSite ZRAZENÁ má dobrý příběh, silnou zápletku a velmi rychlé tempo. Morgan Rice posunula příběh na vyšší úroveň. Je tam mnoho úžasných překvapení a knihu nebudete chtít přestat číst až do samého konce. The Romance Reviews

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	14
KAPITOLA DRUHÁ	17
KAPITOLA TŘETÍ	24
KAPITOLA ČTVRTÁ	31
KAPITOLA PÁTÁ	45
KAPITOLA ŠESTÁ	52
KAPITOLA SEDMÁ	56
KAPITOLA OSMÁ	61
Конец ознакомительного фрагмента.	69

zrazená

(Upíří žurnály – kniha tři)

morgan rice

VYBRANÉ OHLASY NA UPÍŘÍ ŽURNÁLY

“ZRAZENÁ je skvělá část této série. Morgan Rice přišla s opravdovým vítězem této série. Má rychlé tempo, je plná akce, lásky, napětí a intrig. Pokud jste nečetli její dva předešlé romány, přečtěte si je a pak se pusťte do ZRAZENÉ!”

VampireBookSite

“PROMĚNĚNÁ je kniha, která konkuruje STMÍVÁNÍ a UPÍŘÍM DENÍKŮM. Jedna z těch, které budete chtít číst jedním dechem až do poslední stránky! Pokud máte rádi dobrodružství, milostné příběhy a upíry, tato kniha je tou pravou pro vás!”

--Vampirebooksite.com {o knize Proměněná}

“Riceová zde odvádí výbornou práci. Čtenář je, díky autorčinu skvělému vypravěčskému umění, které dělá jednoduchý příběh zvláštním, vtažen do děje od samého počátku... Výborně napsaný příběh představuje extrémně rychlou četbu.”

--Black Lagoon Reviews {o knize Proměněná}

O autorce

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, a která je podle USA Today bestesellerem číslo 1; série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující zatím 11 knih, betseller číslo 1 v USA; bestselleru číslo 1 v USA série TRILOGIE PŘEŽITÍ, post apokalyptického thrilleru skládajícího se zatím ze 2 knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se zatím ze dvou knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů), ARÉNA JEDNA - OTROKÁŘI (první kniha z Trilogie přežití), CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové), jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č. 2)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENÁ (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

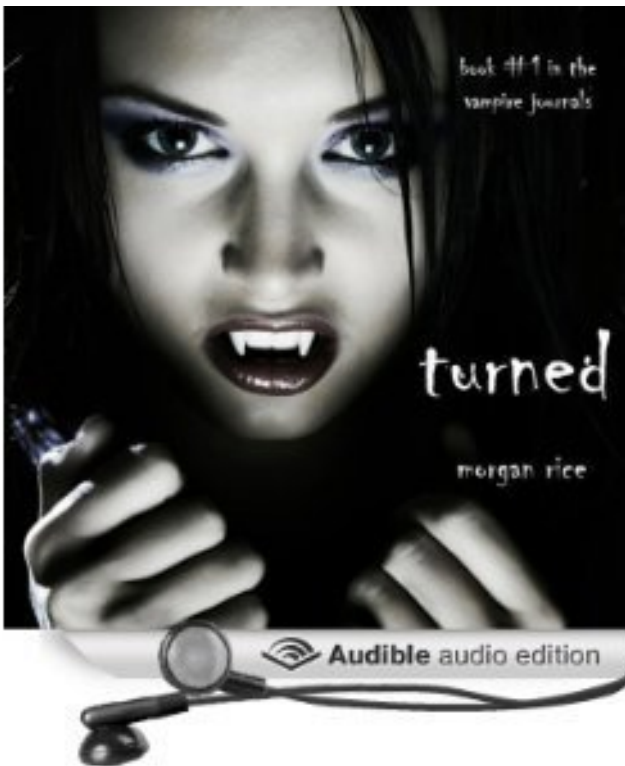

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii UPÍŘÍ ŽURNÁLY ve formátu audio knihy!

© 2012 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez

předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Jacket art ©iStock.com /© Jen Grantham

Obsah

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

FAKT:

60 mil severně od Manhattanu existuje malý, odlehlý ostrov na řece Hudson, na kterém stál rozpadající se skotský hrad. Ostrov je známý jako Pollepel a byl pojmenován po mladé dívce, Polly,

která před stovkami let připlula na ledu z řeky a skončila na jeho pobřeží. Legenda praví, že ji zachránila její láska, za kterou se na ostrově později provdala.

“Šedesát a deset si pamatuju dobře,
No za ten čas jsem nikdy neviděl
Hodiny tak strašné a věci zvláštní; no tato bolavá noc
Si zahrávala s minulostí.”

--William Shakespeare, Macbeth

KAPITOLA PRVNÍ

Ostrov Pollepel, řeka Hudson, New York

(Dnešek)

“Caitlin?” ozval se tichý hlas. “Caitlin?”

Caitlin Paine uslyšela hlas a pokusila se otevřít oči. No ty byly hrozně těžké; Nezáleželo na tom, jak se snažila, sotva je dokázala udržet. Nakonec je na krátkou chvíli dokázala otevřít a podívat se, odkud přichází ten hlas.

Caleb.

Klečel vedle ní, její ruku držel v těch svých a v jeho tváři se zračili velké starosti.

“Caitlin?” zeptal se ještě jednou.

Snažila se zorientovat, předrat se pavučinou, kterou měla ve své hlavě. Kde byla? Viděla dost, aby si všimla, že tato místnost byla prázdná a vytvořená z kamene. Byla noc a velké okno pouštělo dovnitř měsíční svit. Kamenné podlahy, kamenné zdi, klenutý kamenný strop. Kámen vypadal hladce a starobyle. Byla v nějakém středověkém klášteře?

Kromě měsíčního svitu místnost osvětlovala jenom malá pochodeň připevněná ke vzdálenější zdi, která nevyzařovala mnoho světla. Byla tam příliš velká tma, aby dokázala vidět víc.

Snažila se soustředit na Calebovu tvář, tak blízkou, jenom stopu vzdálenou, která na ní s nadějí koukala. Jeho oči se rozzářili, jak jí stiskl pevněji ruku. Jeho ruce byly teplé. Její byly

tak studené. Necítila v nich žádný život.

Navzdory její snaze nedokázala Caitlin udržet oči otevřené ani o vteřinu déle. Byly prostě příliš těžké. Cítila se...nemocná nebylo to správné slovo. Cítila se...těžká. Měla pocit, jako by se vznášela, jako by byla v předpekli, zaseknutá mezi dvěma světy. Necítila se být propojená se svým tělem, už se necítila být součástí země. Ale taky se necítila být mrtvá. Měla pocit, jako kdyby se probouzela z hodně, hodně hlubokého spánku.

Snažila se vzpomenout si. Boston...Králova kaple...meč. A pak...pobodání. Ležela tam, umírala. A Caleb po jejím boku. A pak...jeho zuby. Přibližovali se k ní.

Caitlin cítila tupou, pulzující bolest na jedné straně svého krku. To muselo být z toho ukousnutí. Vyžádala si to-prosila o to.

Ale podle toho jak se teď cítila, si nebyla jistá, jestli to měla udělat. Neměla vůbec dobý pocit. Cítila, jak jí v žilách proudí ledová, studená krev. Cítila se, jako by umřela, no neudělala další krok. Jako kdyby byla zaseknutá.

Více než cokoli jiného však cítila bolest. Tupou, pulzující bolest v pravé dolní části těla a v břichu. Muselo to být místo, kde byla ubodána.

“To, čím teď procházíš, je normální,” řekl jemně Caleb. “Neměj strach. Všichni si tím projdeme, když jsme poprvé proměnění. Zlepší se to. To ti slibuji. Bolest ustoupí.”

Chtěla se usmát, natáhnout se a pohlédit jeho tvář. Zvuk jeho hlasu dělal všechno na světě perfektním. Všechno to stálo za to. Teď už s ním bude navěky a to jí dodávalo naději.

Ale byla příliš unavená. Její tělo nereagovalo na to, co chtěl mozek. Nedokázala přinutit své rty se usmát a nedokázala nasbírat sílu, aby zvedla hlavu. Cítila, že se opět ponořuje do spánku...

Najednou se její myšlenky změnili, trhla sebou a probírala se. Meč...ležel tam, a pak...ukradený. Kdo ho má teď?

A pak si vzpomněla na svého bratra, na Sama. V bezvědomí. Pak ho unesla ta upírka. Co se s ním stalo? Byl v bezpečí?

A Caleb. Proč byl tady? Měl by se snažit získat meč. Zastavit je. Byl tady jenom kvůli ní? Obětoval to všechno, jenom aby mohl zůstat po jejím boku?

V mysli jí běžela otázka za otázkou.

Zmobilizovala veškeré síly, které ještě měla a pootevřela ústa.

“Meč,” podařilo se jí říct a v krku měla tak sucho, že mluvení přinášelo velkou bolest. “Musíš jít...” dodala. “Musíš zachránit...”

“Pssst,” řekl Caleb. “Jenom odpočívej.”

Chtěla říct víc. Mnohem víc. Chtěla mu říct, jak velmi ho miluje. Jak vděčná je. Jak doufá, že ji nikdy neopustí.

Ale to muselo počkat. Zalila ji nová vlna slabosti a její rty se už jednoduše nedokázali od sebe odlepit. Cítila, jak se proti své vůli potápí a potápí, směřuje zpátky do temnoty, zpět do jejího stavu nesmrtelného spánku.

KAPITOLA DRUHÁ

Jak Kyle letěl ponad severní Manhattan, nikdy se necítil víc povzneseně. Za ním letěl Sergei, jeho poslušný voják a za ním stovky upírů, kteří se k nim přidali v průběhu cesty. Kyle teď měl legendární meč za pásem a nebylo potřeba říkat nic dalšího. Zlomyslní upíři z celého Východního pobřeží už slyšeli tyto novinky a jak Kyle letěl ponad nima, mnoho sabatů se k němu chtělo připojit. Věděli, že válka se blíží a Kylova reputace ho předcházela. Tito zjištění upíři věděli, že kamkoliv směřuje, nemá v plánu nic dobrého. A oni chtěli být toho součástí.

Kyle cítil nadšení z rozrůstající se armády za ním a jak letěl ponad město, pocítil další příval sebevědomí. Sergei si při kradení meče a ubodání té dívky Caitlin počínal velmi dobře. Popravdě byl Kyle překvapený. Nikdy si nemyslel, že to Sergei v sobě má. Podcenil ho a jako odměnu se rozhodl, že ho nechá žít, protože si uvědomil, že je z něj dobrý pomocník. Obzvláště ho ohromilo, že mu Sergei odevzdal meč hned po opuštění Královky kaple. Ano, Sergei znal své místo. Kdyby v tom pokračoval, Kyle by ho dokonce mohl povýšit, mohl by mu dát jeho vlastní malou legii. Kyle nenáviděl většinu věcí na většině lidí, no jedna věc, kterou dokázal ocenit, byla věrnost.

Zvláště po tom, co mu udělal Sabat černého přílivu, jeho vlastní lidé. Po tisíciletích věrnosti ho Rexius, jejich vůdce, vyhodil, jako by byl nic, jako by ty tisíce let služby

nic neznamenali. Všechno pro jeden malý omyl. Bylo to nepředstavitelné.

Kylův plán vyšel perfektně. Teď ovládal meč a nic-absolutně nic-se mu nemohlo postavit do cesty. Už brzy bude tím, kdo bude vést vojnu s lidskou rasou a s ostatními upířími rasami.

Jak Kyle pokračoval v cestě, teď ponad Harlem, zletěl blíže k zemi, použil svůj upíří zrak a přiblížil si dění tam dolů. Doširoka se zašklebil.

Jeho šíření moru opravdu fungovalo. Vládl tam chaos a zmatek. Ti patetickí malí lidé se honili každým směrem, řídili své automobily v protisměru jednosměrnými ulicemi, hádali se mezi sebou, plenili obchody. Viděl, že na většině lidí je poznat znaky nakažení morem. Také viděl mrtvolu nahromaděnou na téměř každém rohu ulice. Tam dolů byl Armageddon. A nic ho nemohlo udělat šťastnějším.

Bylo jenom otázkou dní, než padne každý člověk ve městě. Tehdy dokáže Kyle se svými poskoky bez problémů odstranit ostatní. Budou se krmit tak, jak nikdy předtím. A zotročí zbytek lidské rasy.

Jedinou malou překážkou, která mu stála v cestě, byl Bílý Sabat, ti patetičtí upíři, kteří se krmili pouze zvířaty, ti, kteří si mysleli, že jsou lepší než kdokoli jiný. Ano, budou se pokoušet. Ale jejich síla se s mečem nebude dát srovnat. Když se vypořádá s lidmi, pak je odstraní.

Jako první a nejdůležitější si vezme zpátky patřičné místo ve svém Sabatu. A udělá to brutálně. Rexius udělal jeho potrestáním

obrovskou chybu, pomyslel si Kyle, když se natáhnul a cítil všechny tvrdnoucí jízvy na své tváři, jeho strašný osud, jeho trest za to, že nechal Caitlin vyklouznout. Rexius zaplatí za každou jednu z Kylových jizev. Rexius byl silný, no teď, s mečem, byla Kylova síla ještě větší. Kyle si oddechne až uvidí Rexiuse ležet mrtvého, ve svých vlastních rukách a sám se prohlásí za nového vůdce. Při pomýšlení na to se Kyle široce usmál. Vůdce. Po všech těch tisících let. Bylo to něco, co si zasloužil. Byl to jeho osud.

Kyle a jeho muži letěli a letěli, ponad Central Park, ponad Midtown, ponad Union Square, ponad Greenwich Village...a nakonec přišli k parku při Městské Radnici.

Kyle elegantně sestoupil, přistál na nohy a dav teď už stovek upírů přistál za ním. Kylova armáda se rozrostla víc, jak doufal. Jak skvělý návrat, pomyslel si.

Kyle se chystal zamířit k bránám Městské Radnice, rozbít dveře a začít válku, když si periferním viděním něčeho všiml. Něčeho, co ho rozrušovalo.

Kyle použil své vidění, přiblížil si pohled přes několik bloků a podíval se zblízka na zmatek před Brooklynským mostem. Stovky aut byly v provozu zaseknuté jedno o druhé a shromážděné před mostem. Všichni se chtěli dostat pryč.

Ale most byl uzavřený. Cestu blokovalo několik vojenských tanků a nákladáků, na kterých vrcholu seděli desítky vojáků se zbraněmi namířenými na dav lidí. Očividně nikdo nemohl opustit ostrov Manhattan. Armáda určitě nechtěla, aby se nákaza rozšířila dál. Pravděpodobně uzavřeli všechny mosty a tunely.

Na jedné straně to bylo přesně to, co Kyle chtěl: zjednodušilo mu to život, když budou všichni lidé uvězněni na Manhattanu, bude je moc jednodušeji zabít.

No na druhé straně, teď, když to na vlastní oči viděl, zvedal se mu z toho žaludek. Nenáviděl autority-jakéhokoliv druhu. A to zahrnovalo i armádu. Téměř sympatizoval s davy lidí, kteří se snažili dostat z ostrova pryč. Byli zastaveni autoritami. Kylovi vřela krev v žilách, když na to pomyslel.

V tu samou chvíli dostal nápad. Proč nevypustit nějaké lidi z ostrova? Vlastně by to jenom posloužilo jeho záměru. Rozšířili by nákazu dál. Pro začátek do Brooklyn. Ano, to by bylo velmi příhodné.

Kyle náhle vyskočil zpátky do vzduchu a letěl směrem k Brooklynskému mostu. Jeho stopy okamžitě následovaly stovky upírů.

Dobře, pomyslel si. Byli věrní a poslušní a neptali se žádné otázky. To bude opravdu velmi dobrá armáda.

Kyle přistál při Brooklynském mostě, vystoupil na kapotu auta a stovky upírů přistáli na autech za ním.

Najednou se rozezněly klaksony. Zdálo se, že lidem se nelíbí, když jim někdo stoupá na auto.

Kyla zalila nová vlna vzteku, když pomyslel na nevděk těchto patetických lidí, kteří troubí, i když on jim přišel pomoci.

Jak stál na kapotě Saab SUV, které na něj troubilo, zastavil se. Chystal se seskočit dolů a vypořádat se s armádou, no místo toho se pomalu otočil a přes čelní sklo se podíval dovnitř, kde

na něj civěla rodina.

Byla to typická zazobaná rodinka. Na předních sedadlech seděl manžel a manželka, čtyřicetiletí, a za nimi jejich dvě děti. Muž otevřel okno, natáhl se a zamával pěstí na Kyla.

“Jdi do prdele z mé kapoty!” křičel muž.

Kyle, stojící na kapotě, poklekl na jedno koleno, natáhl se a vrazil pěstí do čelního okna. Chytil muže za jeho límec a jedním pohybem ho přímo přes čelní sklo strhl k sobě. Sklo se všude rozsypalo, zatímco křik mužovy manželky a dětí se ozýval do noci.

Kyle stál na kapotě, šklebil se, držel muže vysoko nad svou hlavou.

Muž nařikal, křičel a hlavu měl pokrytou krví z rozbitého skla.

Kyle se natáhl a se širokým úsměvem hodil muže vzduchem jako papírové letadélko. Muž pokračoval v letu ještě několik dlouhých metrů a přistál někde vzadu v provozu, na kapotě nějakého jiného auta. Mrtvý, doufal Kyle.

Kyle se vrátil k práci. Seskočil z auta a běžel směrem k velkým tankům, které blokovali most. Za sebou cítil stovky svých poskoků, kteří ho následovali.

Jak se Kyle přibližoval, všichni vojáci spozorněli. Několik z nich zvedlo své zbraně a namířilo je na něho.

Byl tam okruh, kde nebyly žádní lidé nebo auta, dobrých sto stop od tanků, a nezdálo se, že by měl někdo odvahu do něj vstoupit..

Ale Kyle spokojeně překročil linii a krácel přímo do

otevřeného prostoru, přímo směrem k tankům.

“Stůjte!” křičel voják do megafonu. “Už se NEPŘIBLIŽUJTE! BUDEME střílet!”

Jak se Kyle přibližoval k tankům, široce se usmál. “Řekl jsem STUJTE!” zakřičel znovu voják. “Toto je vaše POSLEDNÍ varování! Je zákaz vycházení. Máme příkaz střílet v noci na kohokoliv!”

Kyle se šklebil ještě víc.

“Tohle je má noc,” odpověděl.

Kyle pokračoval směrem k nim a najednou začali střílet. Desítky a desítky vojáků stříleli ze svých zbraní přímo na Kyla a jeho muže.

Kyle cítil bolest ze všech kulek, které se od něho odráželi. Jedna po druhé se odráželi od jeho hrudě, ramen, hlavy a nohou. Byly jako kapky deště, no silnější. Usmál se při pomýšlení na ty patetické lidské zbraně.

Kyle viděl zděšené výrazy na tvářích vojáků, když si začali uvědomovat, že ho to ani nevyvedlo z míry. Očividně nedokázali pochopit, jak vůbec může ještě chodit. Nebo taky kdokoliv z jeho následovníků.

Ale neměli čas na reakci. Kyle přišel k nejbližšímu tanku, vešel pod něj, oběma rukami jej chytil a pomocí superlidské síly zvedl vysoko nad hlavu. S tankem nad hlavou přešel několik stop a přišel ke zábradlí na mostě. Několik vojáků mezitím z tanku spadlo. Ale desítky dalších se ho drželi, zachyceni o kovové části a snažili se vydržet za každou cenu.

Velký omyl.

Kyle udělal tři rychlé kroky a hodil tank co nejdále to jen šlo.

Tank letěl vzduchem několik desítek stop a trhal okraj zábradlí.

Nesl se ponad Brooklynský most, klesal dolů stovky stop směrem k řece. Tank se otáčel a otáčel a vojáci křičeli, když z něj postupně vypadávali. Nakonec s obrovským šplíchnutím přistál ve vodě.

Ucpaný provoz najednou ožil. Bez jakéhokoliv zaváhání znepokojení Newyorčané šlápli na plyn a jejich auta letěli přes nově otevřenou cestu přes most. V průběhu vteřin mizeli z Manhattanu stovky aut. Kyle se mezitím díval na jejich tváře a viděl, že někteří z nich už byli nakaženi.

Kyle se zašklebil. Toto bude krásná noc.

KAPITOLA TŘETÍ

Samantha sledovala, jak se před ní za vrzání otevírají masivní dvojité dveře a cítila se, jako kdyby měla v břichu jámu. Vešla do komnaty svého vůdce doprovázená několika upířími strážci. Nebyla spoutaná-to by si nikdy nedovolili-no drželi se těsně při ní a odkaz byl jasný. Pořád byla jednou z nich, no byla v domácím vězení, alespoň do tohoto setkání s Rexiusem. Zavolal ji jako vojáka, no zavolal ji taky jako vězně.

Dveře se za ní s bouchnutím zavřeli a ona si všimla, že velká komnata byla přeplněná. Účast jako dnes neviděla už roky. V místnosti byli stovky jejich spřízněných upírů. Očividně se chtěli všichni podívat, dovědět se novinky, co se stalo s mečem. Jak jej nechala uniknout.

No nejvíc ze všeho zřejmě chtěli vidět, jak bude potrestána. Věděli, že Rexius byl vůdce, který nikdy neodpouští a že i ten nejmenší omyl vždy potrestá. Přestupek takového rozsahu vyžadoval nějaký přemrštěný trest.

Samantha to věděla. Nepokoušela se uniknout svému osudu. Přijala tuto misi a selhala. Našla meč, to ano, no taky jej ztratila. Dovolila Kylovi a Sergeiovi, aby jej zpod ní ukradli.

Všechno to mohlo být perfektní. Jasně si vzpomínala na meč, jak tam ležel, na podlaze Královi kaple, v uličce, jenom stopu od jejího sevřetí. Byla pouze vteřiny vzdálená od toho, aby ho měla, aby splnila svou misi, aby byla hrdinkou svého sabatu.

A pak Kyle a ten jeho otřesný poskok, Sergei, museli přijít a ukrást jí ho z její náruče. To nebylo fér. Jak by to jenom mohla čekat?

A teď, teď byla kdo? Lump. Ta, která nechala meč uniknout. Ta, která zlyhala na své misi. O ano, trest bude peklem. Tím si byla jistá.

Vše, co teď chtěla bylo, aby byl Sam v bezpečí. Byl v bezvědomí a ona ho odnesla pryč, nesla ho celou cestu zpátky sem. Chtěla ho mít nablízku. Nebyla připravená ho nechat jít a nevěděla, kam jinam ho přivést. Vplížila se dovnitř a ukryla ho do bezpečí, hluboko pod zem, do prázdné komnaty v jejím sabatu. Nikdo ji neviděl, alespoň pokud věděla. Bude tam v bezpečí, pryč od zvědavých očí těchto upírů. Podá hlášení Rexiusovi, odtrpí si svůj trest a po tom všem počká až do svítání a když budo všichni spát, spolu se Samem utečou.

Samozřejmě, nemohla utéct jenom tak. Musela nejdřív podat hlášení a odtrpět si svůj trest, protože jinak by ji její sabat hledal a celý zbytek života by strávila na útěku. Když už bude jednou potrestána, nikdo ji nebude pronásledovat. Pak může vzít Sama a můžou utéct daleko odsud a někde se usadit. Jenom oni dva.

Nečekala, že Sam ovládne její city tak, jak se mu to povedlo. Když teď přemýšlela o svých prioritách, přemýšlela nejprve o něm. Chtěla být s ním. Potřebovala být s ním. Vlastně, i když jí to dokonce i samé před sebou znělo šíleně, už si dále bez něj nedokázala představit svůj život. Zlobila se na sebe. Nevěděla, jak mohla dopustit, aby to dosáhlo až tohto bodu. Posedlost

teenagerem. Člověkem. Nenáviděla se za to. Ale bylo to tak, jak to bylo. Nemělo smysl pokoušet se změnit to, co cítila.

Tato myšlenka jí dodávala sílu, když pomalu přistupovala k Rexiusovmu trůnu a připravovala se na svůj rozsudek. Bude se muset podrobit nepopsatelné bolesti, to věděla, no myšlenka na Sama jí pomáhala zůstat i přesto silnou. Měla se k čemu vrátit. A Sam bude ochráněný, ušetřený od toho všeho. To dělalo vše zvládnutelným.

Ale bude ji milovat i poté, jak si projde trestem? Jak znala Rexiuse, rezervoval si pro ní kyselinu laurovou a zjizví její tvář nejvíc, jak to jenom bude možné. Nakonec může ztratit tu nejhezčí část svého vzhledu. Bude ji Sam pořád milovat? Doufala, že bude.

Ticho sestupovalo na komnatu, zatímco se stovky upírů přibližovali, aby se podívali na tuto výměnu. Samantha udělala několik kroků blíž k Rexiusovi, klekla si na jedno koleno a uklonila se.

Rexius, vzdálený jenom několik stop, na ní civěl ze svého trónu a probodával ji svýma krutýma, ledově modrýma očima. Samantha měla pocit, že se na ní dívá několik minut, ačkoliv věděla, že to byly pravděpodobně jenom vteřiny. Hlavu držela pořád skloněnou. Nechtěla se mu podívat do očí.

“Tak,” začal Rexius a jeho chraplavý hlas si řezal cestu zvukem, “kuře se vrátilo domů na hřad.”

Následovalo několik dalších minut ticha, zatímco sledoval Samanthu. Věděla, že vysvětlování a obhajování se nemá smysl.

Jenom prostě klečela a hlavu měla skloněnou dolů.

“Poslal jsem tě na velmi jednoduchou misi,” pokračoval. “Po Kylových selháních jsem potřeboval někoho, komu můžu věřit. Mého nejcennějšího vojáka. Nikdy předtím jsi mě nezklamala, po celé tisíceky let,” řekl a díval se na ní. “Ale na této jedné, jednoduché misi si nějak dokázala selhat. A selhat pořádně.”

Samantha opět zklonila hlavu.

“Tak. Řekni mi, co přesně se stalo s mečem. Kde je?”

“Můj pane,” začala pomalu, “Vystopovala jsem to děvče. Caitlin. A Caleba. Našla jsem je oba. A našla jsem taky meč. Dokonce jsem donutila Caitlin, aby se ho vzdala. Byl na podlaze, jenom kousek ode mně. Za několik vteřin bych ho určitě měla a přinesla vám ho.”

Samantha polkla.

“Nevěděla jsem, co se stane pak. Byla jsem překvapená, napadl mě Kyle–”

V místnosti plné upírů vypukl hlasitý šepot.

“Předtím, jak jsem stihla popadnout meč,” pokračovala, “ho vzal Kyle. Utekl z kostela a já nemohla vůbec nic dělat. Pokoušela jsem se ho najít, no on byl už dávno pryč. Meč je nyní v jeho vlastnictví.”

V místnosti se rozšířil ještě hlasitější šepot. Neklid v místnosti by se dal krájet.

“TICHO!” zakřičel hlas.

Šepot pomalu utichl.

“Tak,” začal Rexius, “po tom všem si nechala Kyla vzít meč.

Prakticky si mu ho odevzdala.”

Samantha věděla své, no nedokázala se pořádně ovládat. Musela říct něco na svou obranu. “Můj pane, nebylo nic, co bych mohla udělat—”

Rex ji přerušil jednoduchým pokýváním hlavou. Toho gesta se děsila. Znamenalo to, že se budou dít zlé věci.

“Díky tobě se teď musím připravit na dvě války. Tato patetická válka s lidskou rasou a teď i válka s Kylem.”

Místnost pokrylo těžké ticho a Samantha cítila, že její trest je už na spadnutí. Byla připravená jej přijmout. V mysli si držela Samův obraz a fakt, že ji určitě nemůžou zabít. Nikdy by to neudělali. I po tom všem bude mít život, alespoň nějaký život a Sam bude jeho součástí.

“Mám pro tebe připravený velmi speciální trest,” řekl potichu Rexius a jeho výraz se pomalu změnil na úšklebek.

Samantha slyšela, že se za ní otevřeli široké dvojité dveře a otočila se, aby viděla, co se děje.

Její srdce poskočilo.

Tažený dvěma upíry tam byl, se spoutanýma nohama a rukama, Sam.

Objevíli ho.

Měl zacpané ústa a i když se svíjel a snažil se vydat nějaký zvuk, nedokázal to. Z toho šoku a strachu měl doširoka otevřené oči. Táhl ho na kraj místnosti, řetězy řinčeli, pevně ho drželi a nutili ho dívat se.

“Vypadá to tak, že jsi nejen ztratila meč, no taky jsi si

vybudovala vztah ke člověku, navzdory všem pravidlům naší rasy,” řekl Rexius. “Tvůj trest, Samantha, bude sledovat utrpení toho, kdo ti je nejdražší. Cítím, že ten, kdo je pro tebe právě teď nejdůležitější, nejsi ty sama. Je to tento kluk. Tento patetický, malý, lidský chlapec. Velmi dobře,” řekl, naklonil se blíž a šklebil se. “To bude tvůj trest. Tomuto klukovi způsobíme neskutečnou bolest.”

Samantha měla pocit, že jí vyskočí srdce z hrudě. Tohle bylo něco, co nepředpokládala a něco, co nemohla dopustit. Za žádnou cenu.

Pustila se do akce a vyskočila směrem k Samovým věznilům. Jednoho dokázala zasáhnout, silně ho kopla do hrudě. Odletěl o kus dál.

Ale předtím jak stihla zaútočit na ostatní, bylo na ní několik upírů, drželi ji a tlačili k zemi. Bojovala ze všech sil, no bylo jich tam příliš mnoho a nedokázala se vyrovnat síle všech těch upírů najednou.

Bezmocně sledovala, jak několik upírů vleče Sama směrem do středu místnosti. Umístili ho na místo-na přesné místo, které bylo rezervováno pro ty, kteří procházeli mučením kyselinou laurovou. Pro upíra byl tento trest nepopsatelně bolestivým. Zjizvilo ho to na celý život.

Pro člověka bude ta bolest neskutečná a tento trest znamenal jistou a strašlivou smrt. Vedli Sama na jeho popravu. A nutili ji se na to všechno dívat.

Rexius se usmál ještě víc, když byl Sam spoután a na místě.

Jak Rexius přikývl, jeden z přísluhovačů mu strhl pásku z úst.

Sam se okamžitě, se strachem v očích, podíval na Samanthu.

“Samantha!” křičel. “Prosím! Zachraň mě!”

Samantha, navzdory tomu kým byla, propukla v pláč. Neexistovalo nic, vůbec nic, co by mohla udělat.

Šest upírů přisunulo dopředu obrovský bublající a syčící železný kotlík, který byl připevněn na horní části žebříku. Umístili ho přímo nad Samovu hlavu.

Sam se podíval nahoru

A to poslední co viděl bylo, jak tekutina opouští kotlík, bublá, syčí a míří přímo na jeho tvář.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Caitlin utíkala. Květinové pole jí šplhalo až k pasu a jak běžela, prorážela si cestu přímo přes něj. Krvavě červené slunce sedělo jako veliký míč na obzoru.

Otočen zády ke slunci stál její otec. Nebo alespoň jeho obrys. Jeho obličej nebyl rozpoznatelný, no ona věděla, že je to on.

Jak Caitlin běžela a běžela, zoufale toužící po tom, konečně ho spatřit a obejmout, slunce začalo zacházet. Příliš rychle. Všechno se stalo až moc rychle a v průběhu několika vteřin se slunce vytratilo úplně.

Viděla se, jak běží přes pole uprostřed noci. Její táta tam pořád byl, čekal. Cítila, že chce, aby běžela rychleji, že ji chce obejmout. Ale její nohy už teď běželi nejrychleji jak dokázali a jakkoliv se snažila, zdálo se, že on se pořád vzdaluje.

Jak utíkala, nad obzorem se pomalu objevil měsíc—veliký, krvavě červený měsíc, který vyplňoval celou oblohu. Caitlin na něm viděla každý detail, všechny vroubky, krátery. Byl naprosto jasný. Její táta stál, jeho obrys byly naproti měsíce a když se snažila běžet ještě rychleji, zdálo se, jako by běžela vstříc samotnému měsíci.

Ale nefungovalo to. Najednou se její nohy přestali úplně pohybovat. Podívala se dolů a všimla si, že květy se jí omotali kolem kotníků a nohou a svírali ji. Byli tak těsné a silné, že se brzy nedokázala vůbec pohnout.

Zatímco se dívala, přes pole se k ní plazil obrovský had. Pokoušela se vzdorovat, vyslobodit se, no byla bezmocná. Vše, co mohla dělat, bylo jenom ho sledovat, jak se přibližuje. Jak se dostával blíž, zvedl se do vzduchu a mířil jí přímo na krk. Otočila se, křičela a cítila, jak se jeho dlouhé zuby zatínají do jejího krku. Ta bolest byla neskutečná.

Caitlin se vystrašeně probudila, seděla vzpřímeně na posteli a ztěžka dýchala. Chytila se za krk a cítila dvě hojící se jizvy. Na chvíli si pomýlila svůj sen s realitou a podívala se kolem sebe po hadovi. Žádný tam nebyl.

Otřela si hrdlo. Rána pořád bolela, no ne až tak jako ve snu. Zhluboka se nadechla.

Caitlin byla zalita studeným potem a její srdce pořád tlouklo. Otřela si obličej a spánky a cítila, jak se na ní lepí její studené, mokré vlasy. Jak dlouho to bylo, kdy se naposledy koupala? Umývala si vlasy? Nedokázala si vzpomenout. Jak dlouho tam ležela? A kde přesně byla?

Caitlin se podívala všude po místnosti. Bylo to stejné místo, jaké si pamatovala někdy z minulosti-bylo to ve snu, nebo tady někdy opravdu byla? Místnost byla celá udělaná z kamene a měla jedno vysoké, obloukové okno, přes které viděla noční oblohu a neskutečně velký měsíc, kterého světlo se prodíralo dovnitř.

Posadila se na okraj své postele a třela si čelo, snažila se vzpomenout si. Když to dělala, zasáhla ji strašná bolest. Sáhla dolů a ucítila strup z rány. Pokoušela se vzpomenout si, od čeho byla. Napadl ji někdo?

Caitlin soustředěně přemýšlela a pomalu, ale jistě, se k ní začali vracet ty události. Boston. Stezka svobody. Králova kaple. Meč. Pak...útok. Pak...

Caleb. Byl tam, díval se dolů na ní. Cítila, jak se její svět vytrácí a požádala ho. Proměň mě, prosila....

Caitlin natáhla ruce, ucítila na svém hrdle dvě jizvy a věděla, že ji poslechl.

To všechno vysvětlovalo. Caitlin se vyplašeně postavila a vše jí došlo. Byla proměněná. Někam ji vzal, pravděpodobně aby se zotavila, pravděpodobně pod Calebovým bdělým dohledem. Vyzkoušela své ruce a nohy, zatočila krkem, vyzkoušela své tělo....

Cítila se jinak, to bylo jisté. Nebyla to už déle ona. Cítila, jak v ní proudí neomezená síla. Touha běžet, sprintovat, prorazit zdi, vyskočit do vzduchu, Taky cítila něco jiného: dvě nepatrné boule na jejich zádech, za lopatkami. Hodně malé, no věděla, že jsou tam. Křídla. Věděla, cítila, že pokud bude chtít letět, rozprostřou se pro ní.

Caitlin se cítila být omámena její nově nalezenou silou. Zoufale ji chtěla vyzkoušet. Cítila se jako v kleci—neměla představu, jako dlouho tady byla—a chtěla zjistit, jaký bude tenhle nový život. Také cítila něco jiného, co bylo nové: pocit bezstarostnosti. Pocit, že nemůže zemřít. Že může dělat hloupé omyly, že má nekonečno životů, se kterými může hrát. Chtěla věci tlačit až na hranici.

Caitlin se otočila a podívala se z okna na noční oblohu. Okno

bylo ve tvaru velkého oblouku a bez skla. Vypadalo jako ty, které se dají vidět ve starých, středověkých klášterech.

V minulosti by stará Caitlin, člověk, zaváhala, přemýšlela by nad tím, co udělá, zpochybňovala by se. Ale znovuzrozená Caitlin necítila žádné obavy. Prakticky vteřiny potom, jak na to pomyslela, vstala a sprintovala přímo za tím.

Stačilo jenom pár krátkých kroků, Caitlin vyskočila na okenní parapet a vletěla do otevřeného prostoru.

Nějaká část z ní, nějaký instinkt jí říkal, že když už bude jednou ve vzduchu, její křídla se samy rozprostřou. Pokud by se mylila, znamenalo by to celkem slušný pád, stovky stop až dolů na zem. Ale znovuzrozená Caitlin neměla pocit, že by se vůbec někdy mohla mylit.

A nemýlila se. Když Caitlin vletěla do noci, její křídla se rozprostřeli zpod jejích lopatek a ona cítila ohromující vzrušení z lítání, by plachtění ve vzduchu. Byla okouzlena tím, jak široké a dlouhé byly její křídla, byla nadšená z toho, že cítí, jak jí přes tvář, tělo a vlasy proudí čerstvý noční vzduch. Byla noc, no měsíc byl tak plný a velký, že osvětloval všechno tak, že to vypadalo, jako by byl den.

Caitlin se podívala dolů a viděla svět z ptačí perspektivy. Cítila vodu a měla pravdu. Byla na ostrově. Všude kolem ní, do každého směru, se roztékala obrovská, nádherná řeka. Její vody byly velmi klidné a osvětlené měsíčním svitem. Byla to nejširší řeka, jakou kdy viděla. A tam, v jejím středu, byl drobný ostrov, na kterém spala. Malý ostrov, sotva větší než pár desítek akrů, kterého

jednomu konci dominoval rozpadající se skotský hrad, poloviční ruina. Zbytek ostrova byl úplně pohlcen bujným lesem.

Jak Caitlin letěla vzduchem nahoru a dolů, po proudech větru, točila se, klesala a stoupala, objela ještě jednou celý ostrov. Hrad byl obrovský a velkolepý. Části z něj se rozpadávali, no jiné, které byly skryty před pohledem zvenku, v interiéru, byly perfektně zachované. Byly tam vnitřní a vnější nádvoří, opevnění, věže, schodiště a akry a akry zahrad. Byl dostatečně velký, aby pojal malou armádu.

Když se přiblížila, viděla, že interiér hradu byl osvětlený pochodněmi. A hemžilo se to tam lidmi. Byli to upíři? Její smysly jí říkali, že ano. Její vlastní druh. Kráčeli kolem a bavili se mezi sebou. Někteří trénovali, bojovali s mečem, hráli hry. Ostrov byl plný aktivity. Kdo byli tito lidé? Proč byla tady? Přivedli ji sem oni?

Jak Caitlin dokončila svůj okruh, spatřila místnost, ze které vyletěla. Byla na vrcholu nejvyšší věže a otevírala se do velké, opevněné, otevřené terasy. Na ní stál jeden osamocený upír. Caitlin nemusela letět blíž aby zjistila, kdo tím upírem byl. Ve hloubi svého srdce a duše to věděla už teď. Proudila v ní jeho krev a ona ho milovala celým svým srdcem. A teď, když ji proměnil, milovala ho i něčím víc než jen láskou. I z této velké vzdálenosti věděla, že ta osamocená postava kráčející před jejím pokojem byl Caleb.

Při pohledu na něj se její srdce vznášelo. Byl tady. Byl opravdu tady. Stál tam, čekal, přímo před jejím pokojem. Musel tady

čekat, až se zotaví. Po celý ten čas.

Kdo mohl vědět, kolik času uběhlo? Nikdy ji neopustil. I po tom všem, co se stalo a co se dělo i teď. Milovala ho víc, než dokázala vypovědět. A teď budou spolu až na věčnost.

Stál tam, nakláněl se nad hradby, díval se dolů na řeku a tvářil se znepokojeně a smutně.

Caitlin letěla přímo k němu, doufala, že ho překvapí, že na něj udělá dojem svými novými schopnostmi.

Caleb se překvapeně podíval nahoru a jeho tvář se rozzářila radostí.

Ale jak se Caitlin chystala přistát, něco se pokazilo. Cítila, že ztrácí rovnováhu, ztrácí kontrolu. Cítila, jako by letěla příliš rychle a nevěděla to včas napravit. Jak se dostala až k hradbám, poškrábala si koleno a tvrdě přistála na kámen.

“Caitlin!” vykřikl Caleb a běžel k ní.

Caitlin ležela na tvrdém kamenu a cítila, jak jí nohou přechází nový proud bolesti. Byla v pořádku. Pokud by byla tou starou Caitlin, pouze člověkem, zlomila by si několik kostí. No tato nova Caitlin věděla, že se od toho může odrazit a rychle se zotavit, pravděpodobně za několik minut.

Ale cítila se zahanbeně. Chtěla překvapit Caleba a udělat na něj dojem. Teď vypadala jako idiot.

“Caitlin?” zeptal se ještě jednou, klečel vedle ní a jednu ruku měl položenou na jejím rameně. “Jsi v pořádku?”

Podívala se na něj a rozpačitě se usmála.

“To je ale způsob, jak na tebe zapůsobit,” řekla a připadala

si jako blázen.

Rukou jí prošel po noze a kontroloval její zranění.

“Už víc nejsem člověk,” vyštěkla. “Už se o mě nemusíš bát.”

V okamžiku olitovala své slova a tón, jakým to řekla. Vyznělo to jako obvinění, téměř jako by litovala, že byla proměněná. A nechtěla použít tak krutý tón. Naopak, milovala jeho doteky a to, že byl tak starostlivý. Chtěla mu poděkovat, říct mu tohle všechno a ještě víc, no jako obvykle to pokazila a řekla nesprávnou věc v nesprávný čas.

Jak zlý první dojem musela udělat jako nová Caitlin. Pořád prostě nedokázala držet jazyk za zuby. Některé věci se očividně nezmění ani s nesmrtelností.

Posadila se a chystala se položit ruku na jeho rameno a omluvit se, když najednou uslyšela kňučení a na tváři ucítila chlupaté klubko. Zaklonila se a uvědomila si, co to bylo.

Růže. Její vlčí mládě, Růže, skočila Caitlin do náruče. Růže kňučela od nadšení a olizovala Caitlin po celé tváři. Caitlin si nemohla pomoci a musela se začít smát. Objala Růži, odtáhla ji a podívala se na ní.

Pořád mládě, no Růže troche povyrostla a byla větší, jak si ji Caitlin pamatovala. Caitlin přemýšlela a vzpomenukla si, že Růži naposled viděla v Králově kapli, když ležela na podlaze a krvácela po Samanthiném zásahu. Byla si jistá, že Růže byla mrtvá.

“Dostala se z toho,” řekl Caleb, který jí jako obvykle četl myšlenky. “Je tvrdá. Jako její máma,” dodal s úsměvem.

Caleb na ně musel celý ten čas dohlížet.

“Jak dlouho jsem byla mimo?” zeptala se Caitlin.

“Týden,” řekl Caleb.

Jeden týden, pomyslela si Caitlin. Neuvěřitelné.

Měla pocit, jako kdyby byla mimo několik let. Cítila se, jako kdyby umřela a vrátila se zpátky do života, no v jiné formě. Cítila se být úplně nová, jako by začínala život odznovu a s čistým štítem.

No když si vzpomenu na všechny události, které se stali, uvědomila si, že jeden týden byl taky věčnost. Ukradli meč. A unesli jejího bratra Sama. A přešel už celý týden. Proč po nich Caleb nešel? Tady záleželo na každé minutě.

Caleb se postavil na nohy, tak jako i Caitlin. Stála oproti němu a dívala se mu nahoru do očí. Její srdce začalo tlouct. Nevěděla, co má dělat. Jaký byl protokol, etiketa. Teď, když byli oba praví upíři? Teď, když on byl ten, který ji proměnil? Byli spolu? Pořád ji stejně miloval, i když byla teď z jeho rasy? Budou teď spolu navěky?

Cítila se nervózněji jako kdykoliv předtím, jako by bylo v stávce víc než kdy jindy.

Natáhla se a jemně položila ruku na jeho tvář.

Podíval se jí do očí a ty jeho zářily v měsíčním svitu.

“Děkuji,” řekla jemně.

Chtěla říct miluji tě, ale nedokázala to ze sebe dostat. Chtěla se zeptat: Budeš už navždy se mnou? Pořád mě miluješ?

Ale navzdory všemu, navzdory všem jejím nově objeveným schopnostem neměla odvahu to říct. Mohla alespoň říct, Děkuji,

že jsi mě zachránil, nebo Děkuji, že jsi na mě dával pozor, nebo Děkuji, že jsi tady. Věděla, čeho všeho se musel vzdát, aby tady mohl být, kolik toho musel obětovat. Ale vše, co dokázala říct, bylo Děkuji.

Pomalů se usmál, natáhl jednu ruku a jemně jí odhrnul vlasy z tváře za ucho. Pak jí hřbetem ruky pohladil po tváři a studoval ji.

Hádala, nad čím přemýšlí. Chystal se jí projevít svou nekonečnou lásku? Chtěl ji políbit?

Měla pocit, že ano a najednou zůstala hodně nervózní. Nervózní z toho, jaký bude jejich nový život. Nervózní z toho, co se stane, pokud jim to nevyjde. A tak místo toho, aby si vychutnala tuto chvíli, musela ji zničit. Otevřela její velká, tlustá ústa, i když všechno co chtěla, bylo nechat je zavřené.

“Co se stalo s mečem?” zeptala se.

Jeho výraz se úplně změnil. Proměnil se z pohledu plného lásky a vášně na znepokojení a obavy. Viděla, že se to událo v okamžiku, jako když se tmavý oblak prožene po letní obloze.

Otočil se a udělal několik kroků směrem k okraji kamenných hradeb, otočen zády k ní a díval se na řeku.

Jsi tak hloupá, pomyslela si. Proč jsi musela něco říkat? Proč jsi ho prostě nemohla nechat tě políbit?

Záleželo jí na meči, to byla pravda, no ani zdaleka ne tak, jak jí záleželo na něm. Na nich, jako páru. Ale ona zničila tuto chvíli.

“Obávám se, že meč je pryč,” řekl tiše Caleb, otočen zády k ní a dívající se se před sebe. “Byl nám ukraden. Nejprve Samanthou, a pak Kylem. Překvapili nás. Nečekal jsem, že by

se tam mohli objevit. Měl jsem.”

Caitlin přišla k němu, postavila se vedle něj a jemně položila svou ruku na jeho rameno. Doufala, že dokáže opět změnit náladu.

“Jsou tvý lidé v pořádku?” zeptala se.

Otočil se a s ještě utrápenějším výrazem se na ne podíval.

“Ne,” řekl rozhodně. “Můj sabat je v obrovském nebezpečí. A každou minutu co jsem pryč, toto nebezpečí roste.”

Caitlin přemýšlela.

“Tak proč jsi za nimi nešel?” zeptala se.

Ale odpověď znala ještě předtím, než něco řekl.

“Nemohl jsem tě opustit,” řekl. “Musel jsem vidět, že jsi v pořádku.”

To bylo všechno? přemýšlela Caitlin. Chtěl jenom vidět, že je v pořádku? A když uviděl že je, chystá se ji opustit?

Na jedné straně k němu Caitlin pociťovala velkou lásku, když věděla, co všechno kvůli ní obětoval. No na druhé straně přemýšlela, jestli ho zajímal jenom její fyzický stav? Ne oni dva?

“Tak...” začala Caitlin, “teď, když vidíš, že jsem v pořádku... tak prostě odejdeš?”

Vyznělo to příliš krutě. Co s ní bylo? Proč nemohla být laskavější, jemnější, jako bývala předtím? Určitě to tak nemyslela. Prostě to všechno špatně vyznělo. To, co chtěla říct bylo, Prosím, nikdy mě neopouštěj.

“Caitlin,” začal tiše, “Chci, abys tomu rozuměla. Moje rodina, moji lidi, můj sabat—jsou v obrovském nebezpečí. Meč je tam

venku a je v nesprávných rukou. Musím se k nim vrátit. Musím je zachránit. Popravdě jsem měl odejít už před týdnem... a teď, když vidím, že jsi se zotavila, tak... není to tak, že bych te chtěl opustit. Já ale musím zachránit svou rodinu,” řekl tiše.

“Můžu jít s tebou,” odpověděla doufaje Caitlin. “Mohu pomoci.”

“Ještě jsi se úplně nezotavila,” řekl. “To tvrdé přistání nebyla náhoda. Každému upírovi trvá, než se mu vrátí všechny síly. A ty jsi ještě utrpěla vážné poranění od bodnutí mečem. Vyléčení může trvat dny nebo i týdny. Pokud bys šla se mnou, mohla by sis ublížit. Bojiště teď není místo pro tebe. Tady tě budou trénovat. Proto jsem tě sem přivedl.”

Caleb se otočil, vedl ji přes terasu a pak se oba podívali na nádvoří.

Tam, hluboko dolů, byli pod světlem z pochodní desítky upírů, kteří mezi sebou soutěžili a zápasili.

“Tento malý ostrov je domovem jednoho z nejlepších sabatů,” řekl Caleb. “Souhlasili s tím, že tě přijmou. Budou tě učit. Budou tě trénovat. Udělají tě silnější. A pak, když budou tvé schopnosti naplno rozvinuté a když se úplně uzdravíš, bude mi ctí bojovat s tebou po mém boku. Do té doby se však obávám, že ti to nemůžu dovolit. Válka, do které směřuju, bude velmi nebezpečná. Dokonce i pro upíra.”

Caitlin sraštila obočí. Obávala se, že řekne něco takového.

“Ale co když se nevrátíš?” zeptala se.

“Pokud budu naživu, vrátím se pro tebe. To ti slibuju.”

“A co když nebudeš žít?” zeptala se Caitlin a od strachu téměř nedokázala ty slova ani vyslovit.

Caleb se otočil, podíval se na obzor a zhluboka se nadechnul. Cívil na oblaky a neřekl ani slovo.

To byla Caitlinina příležitost. Zoufale chtěla změnit tému. Byl rozhodnutý odejít, to jí bylo jasné a nic ho nemohlo zastavit. A bylo taky jasné, že ji nevezme sebou. Ucítila, jak ji zalila vlna vyčerpání a věděla, že má pravdu: nebyla připravená. Musela se léčit.

Nechtěla dál mrhat časem a pokoušet se ho zastavit. A taky už nechtěla mluvit o upírech, mečích a válce. Chtěla využít jejich vzácný zbývající čas a promluvit si o nich. O Caitlin a Calebovi. O nich jako páru. O jejich budoucnosti. O jejich vzájemné lásce. O jejich vzájemné oddanosti. Jak přesně na tom byli?

Co však bylo důležitější, Caitlin si uvědomila, že celý ten čas, který spolu strávili, odkdy ho poprvé potkala, vždy ho brala jako samozřejmost. Nikdy se na chvíli nezastavila, nepodívala se mu hluboko do očí a neřekla mu, jak silné city k němu přechovává. Teď z ní byla žena a měla pocit, že je čas se vzchopit a začít se chovat dospěle. Říct mu, co k němu opravdu cítí. Potřebovala, aby to věděl. Možná to cítil, cítil, jak moc ho miluje, no ona ta slova nikdy nevyslovila. Calebe, miluji tě. Miluji tě od chvíle, kdy jsem tě poprvé potkala. Vždy tě budu milovat.

Caitlinino srdce silně tlouklo, měla z toho mnohem větší strach než z čehokoliv jiného. Chvějíc se natáhla ruku a jemně ji položila na Calebovu tvář.

Pomalů se k ní otočil.

Konečně byla připravená mu říct, co k němu opravdu cítí.

Když to ale chtěla udělat, slova se jí zasekly v hrdle.

V tu stejnou chvíli se na ní podíval se zábleskem obav a otevřel ústa, připraven něco říct.

“Caitlin, je tady něco, co ti musím říct—” začal.

No nedostal šanci tu větu dokončit.

Náhle uslyšeli zvuk otevírajících se dveří a Caitlin okamžitě věděla, že už víc nejsou sami.

Oba se otočili směrem ke dveřím a podívali se, kdo to je.

Byla to osoba. Upír. Nádherná, neuvěřitelná bytost, vyšší, štíhlejší, lépe stavěná než Caitlin. S dlouhými, rozpuštěnými vlasy a jasnými zelenými očima.

Když si Caitlin uvědomila, kdo to je, poskočilo jí srdce.

Ne. To nemůže být..

Byla to ona. Sera. Calebova exmanželka.

Caitlin ji potkala pouze jednou, krátce, v Kláště. Ale nikdy na ní nezapoměla.

Sera k nim sebevědomě kráčela s elegancí bytosti, která byla na této planetě už tisícky let. Bez toho aby zpomalila, s očima pořád upřenými na Caitlin, se postavila vedle Caleba.

Zvedla jednu svou krásnou, bledou ruku a pomalu ji zavěsila Calebovi na rameno. Podívala se na Caitlin s naprostým pohrdáním.

“Calebe?” řekla tiše se zlověstným úsměvem na tváři. “Neřekl si jí o nás?”

A s těmi několika slovy Caitlin zasáhl pocit, jakoby ji někdo probodl nožem.

KAPITOLA PÁTÁ

Samantha s hrůzou sledovala, jak se tekutina lila na Samovu tvář. Bojovala ze všech sil, no nemohla udělat vůbec nic, aby ho vyslobodila z rukou jeho věznitelů. Byla bezmocná. Musela tam jenom stát a dívat se, jak ničí osobu, kterou milovala.

Když tekutina zasáhla Sama, Samantha se připravila na to, že uslyší strašný řev, který tak často provázel rituál s kyselinou laurovou.

Ale jak se Sam úplně ztrácel ve vodopádu tekutiny, na její překvapení neslyšela vůbec žádný zvuk.

Zabilo ho to tak rychle, že neměl ani šanci křičet? Jak se kyselina přestala lít, opět spatřila Sama.

A Samantha byla v opravdovém šoku. Tak jako i ostatní upíři v místnosti.

Byl v pořádku. Zamrkal očima a porozhlédl se po místnosti. Dokonce vypadal trochu vzdorovitě.

Bylo to neuvěřitelné. Samantha nikdy nic takového neviděla—nikdy neviděla nikoho, upíra ani člověka, který by byl vůči kyselině imunní. Tedy, nikoho kromě jedné osoby. Teď si vzpomněla. Caitlin. Jeho sestra. Byla taky imunní. Co to mělo znamenat? Bylo to proto, že byli geneticky propojení? Vzpomněla si na jeho hodinky, na ten nápis. Růže a trn. Byla dynastie rozdělena mezi nimi? Mohlo to být tak, že ona nebyla ta Vyvolená?

Ale on?

Caitlin byla od Sama o pár let starší a pravděpodobně se u ní projevovali znaky dospívání o něco dříve než u něho. Kdyby počkali několik let, pravděpodobně by se Sam taky začal měnit na polovičního upíra.

Ať už byl důvod jakýkoliv, byl očividně imunní. Co ho dělalo velmi, velmi silným. A velmi nebezpečným pro její sabat.

Samantha se podívala kolem sebe a v místnosti plné několika stovek upírů nebylo slyšet vůbec nic. Všichni na něj jenom v šoku civěli.

Sam vypadal našťavaně. Natáhl ruku i s řetězy a otřel si vodu z tváře. Škubal řetězy, no nedokázal se vyslobodit.

“Může mi někdo pomoci se dostat z této zasrané věci!?” křičel.

A pak se to stalo.

Náhle se ozval ode dveří hluk.

Samantha se otočila a sledovala, jak velké dvojité dveře padají na zem.

Nemohla tomu uvěřit. Stál tam Kyle, polovina tváře znetvořená, se Sergeiem po svém boku a stovkami posluhovačů za sebou.

A to nebylo všechno. Kylo ho měl. Držel ho vysoko nad hlavou. Meč.

Z Kyla vyšel strašný výkřik a šíleně se střemhlav vřít do místnosti. Jeho poskokové ho hned následovali a besně ječeli. V místnosti zavládl chaos.

Jak Kyle a jeho lidi útočili na každého, kdo byl v dohledu, stal se z toho boj upíra proti upírovi. No Sabat černého přílivu byl ve válce tisíceky let a nehodlal se jenom tak lehce vzdát. Rexusovi upíři jim vzdorovali se stejným odhodláním.

Byla to otevřená bitva, bok po boku, upír proti upírovi. Nikdo z nich nechtěl ani kousek ustoupit.

Ale sám Kyle neuvěřitelně postupoval vpřed. Meč držel vysoko, oběma rukami a švihal ním oběma směry. Kamkoliv se pohl, padali upíři. Ruce, nohy, hlavy....Kyle sám tvořil armádu jednoho muže. Protínal si cestu přímo přes zástup tisíců upírů a každého jednoho zabil.

Samantha byla v šoku. Za tisíce let svého života nikdy neviděla zavražděného upíra, který by by opravdu, nezvratně mrtvý. Nikdy si nepředstavovala upíra tak slabého. Ten meč vyvolával respekt. A byl velmi, velmi smrtící.

Samantha už víc nečekala. Jak na ní zaútočil jeden z upírů, křičel a jeho krvavé a ostré zuby namířil přímo na její tvář, rychle se uhnula, nechala ho přes sebe proletět a pak se pustila do sprintu.

Probíjela se přes místnost, přímo k Samovi.

Právě včas. Podlý upír dostal ten samý nápad a směřoval přímo ke spoutanému, šokovanému chlapci. Upír letěl přímo na Sama, zuby měl vyceněné a namířené přímo na jeho hrdlo. Byl jako beránek spoutaný v místnosti plné lvů.

Samantha přišla právě včas. Vyskočila, srazila se s upírem ve vzduchu a skopla ho dolů na zem. Předtím, jak se stihl postavit,

ho Samantha silně udeřila a poslala ho do bezvědomí.

Vyskočila na nohy a pomohla Samovi z řetězů. Když ho vysvobodila, nevěřícně se rozhlédl po místnosti a měl pocit, jako kdyby se díval na noční můru, která se stávala realitou.

“Samantha,” řekl, “co se to tady sakra děje—”

“Ne teď,” řekla Samantha, když roztrhla poslední z jeho řetězů, chytla ho za ruku a táhla ho přes ten chaos. Směřovala k východu.

Jak běželi, skočil přímo na ně další zákeřný upír s vyceněnými zuby.

Samantha chytla Sama a hodila ho na zem, uhnula a upír přeletěl ponad jejich hlavy.

Rychle opět vyskočila na nohy, zvedla ho a oba sprintovali přes místnost. Dařilo se jim uhýbat a uskakovat a ona je celý čas vedla. Věděla, že pokud by se jí podařilo dostat k těm dveřím, byla tam zadní chodba, zadní schodiště, které by je dostalo na ulici. Když jednou budou venku, může je vzít daleko, daleko odtud.

Ve všem tom chaosu si je nikdo nevšiml utíkat. Už byla téměř ve dveřích, jenom několik stop od nich.

A pak, když už to vypadalo hodně nadějně, ucítila na zádech tlak, cítila, jak ji někdo povalil a ona padá na zem. Někdo na ní zezadu skočil.

Otočila se, aby zjistila, kdo to byl. Sergei. Ten opovržením hodný malý ruský Kylův poskok. Ten, který jí z rukou ukradl meč.

Usmíval se na ní ďábelským, krutým úsměvem a ona ho

nenáviděla víc, než kdy předtím.

Samovi sloužilo ke cti, že neukázal žádný strach. Pořád v poutech, skočil Sergeiovi na záda, použil své řetězy a ovinul mu je kolem krku. Ten kluk byl silný. Vlastně je dokázal sevřít tak, že Sergei ztratil sílu v stisku a Samantha měla možnost se uvolnit z jeho zajetí.

No tak jako tak, Samova síla se se silou upíra nedala porovnat. Sergei se postavil, zavrčel a odhodil Sama jako nic. Sam přistál deset stop dále a trefil do zdi.

Jak se Samantha snažila opět postavit na nohy, vrhl se na ni další tucet upírů. Viděla, že Sam je taky obklíčený. Byli v pasti.

To poslední, co viděla, byl Sergeiův krutý úsměv, když se natáhl a praštil ji do tváře.

*

Jak se Kyle přebíjel obrovskou komnatou Sabatu černého přílivu a divoce sekal mečem, zabíjel upíra za upírem, nikdy se necítil víc naživu. Krev stříkala do všech stran, pokrývala ho a měl od ní mokré celé ruce, jak se zaháněl s větší a větší intenzitou. Byla to pomsta. Pomsta za ty tisíce let oddané služby, za to, jak se k němu chovali. Jak mohli. Teď konečně věděli, jaký je pravý význam slova pomsta. Všichni se mu omluví, každý jeden z nich, ukloní se mu, dolů až na zem a přiznají si, že se hluboce mýlili.

Všechno šlo perfektně. Po jeho malé odbočce na Brooklynský most vedl své oddané přímo do dveří Městské Radnice, zabili několik upírů, kteří měli tu drzost a postavili se jim do cesty. Pak

postupovali přes tajnou chodbu níže a níže až do základů Městské Radnice, přímo do brlohu jeho sabatu. Žádný upír neměl odvahu se mu postavit do cesty, když jeho armáda vtrhla do komnaty. Mnoho dalších upírů se k nim po tom, jak zbadali Kyla a zejména meč, okamžitě přidalo. Byl šťastný když viděl, že mu bylo tolik upírů z jeho starého sabatu pořád oddáno. Věděl, že nastal den, kdy si uplatní své právoplatné vůdcovství.

Rexius byl slabý vůdce. Kdyby byl silnější, sám by meč už před lety našel. Nikdy by neposílal ostatní, aby to udělali za něj. Rád trestal ostatní za své vlastní chyby, zatímco to byl právě on, který by měl být potrestán. Byl opilý svou velkou mocí. Vyhnání Kyla byl už jenom poslední, zoufalý pokus, jak odstranit všechny ty, kteří mu byli blízcí. No všechna jeho snaha selhala.

Když se Kyle řítí místností, směřoval přímo k Rexiusovmu trónu. Rexius si ho všiml přicházet a jeho oči se v panice široce otevřeli.

Rexius seskočil dolů ze svého trónu a snažil se vytratit, někam mimo bojiště. Tady byl, jejich takzvaný vůdce, který teď, když už šlo opravdu do tuhého, ukazoval svou pravou tvář.

Ale Kyle měl jiné plány.

Kyle běžel na druhou stranu, aby se s Rexiusem mohl utkat tváří v tvář. Bylo by mnohem jednodušší prostě do něj zezadu zabodnout meč, no nedovolil Rexiusovi padnout tak lehce. Chtěl, aby Rexius zblízka viděl, kdo je všechny zabil.

Rexius zastavil, protože mu cestu skřížila Kylova široká ramena a taky zářící a třpytivý meč v jeho ruce.

Rexiusova čelist se zachvěla. Zvedl třesoucí se prst a mířil ním na Kylův obličej. V tu chvíli vypadal jenom jako starý muž. Slabý, starý a vystrašený muž. Jak patetické.

“Byl jsi vykázán!” zařval chabým hlasem. “Já jsem tě vyhnal!”

Ted' byla řada na Kylovi, aby se usmíval. Široký, zlomyslný úsměv.

“Nemůžeš zvítězit!” dodal Rexius. “Nezvítězíš!”

Kyle k němu nedbale přistoupil, napřáhl se a jedním rychlým, čistým tahem vrazil meč přímo do Rexiusova srdce.

“Už jsem vyhrál,” řekl Kyle.

I když byla celá místnost zaujatá bojem, všichni se otočili a sledovali, odkud vychází ten řev. Byl to opravdu strašný řev, který zaplavil celou kamennou komnatu. Zdálo se jako věčnost, když Rexius řval a řval. Všichni sledovali, jak přímo před jejich očima jeho padající tělo mizne a rozpadá se na oblak dymu a pak tento obláček stoupá vzhůru do vzduchu a směřuje ke stropu místnosti.

Celá místnost se zastavila a civěla na Kyla.

Kyle zvedl meč vysoko do vzduchu a zařval. Byl to vítězný řev.

Všichni upíři, kteří přežili bitvu, na obou stranách, se otočili a dívali se na Kyla. Všichni si klekli na kolena, uklonili se a ohýbali se až k zemi. Boj byl u konce.

Kyle se zhluboka nadechl a všechno to vstřebával. Ted' byl jejich vůdce.

KAPITOLA ŠESTÁ

Caitlin, neschopná říct ani slovo, utekla od Caleba a Sery.

Nedokázala to všechno najednou zpracovat. Viděla právě to, co si myslí, že viděla? Jak to bylo možné?

Myslela si, že Caleba dobře zná, že si teď byli bližší než kdy předtím. Byla si jistá, že byli spolu, pár, a že to tak zůstane navěky. Jasně viděla jejich nový společný život a byla si jistá, že je už nikdy nic nerozdělí.

A pak tohle. Nikdy ji nenapadlo, že v Calebově životě by mohla být i jiná žena. Jak jí o tom mohl neříct?

Caitlin si samozřejmě Seru pamatovala z její krátké návštěvy v Klášteře—ale Caleb trval na tom, že už k ní nic necítí, a že všechno, co mezi nimi bylo, je už minulost—stovky let dozadu.

Tak co tady dělala? A proč právě teď? Během Caitlininy a Calebovy nejosobnější chvíle, když se Caitlin právě probudila, úplně se proměnila na pravého upíra přímo z jeho krve? Jak vůbec věděla, kde jsou? Pozval ji Caleb? Musel. Ale proč?

Caitlin zaplavili vrstvy a vrstvy bolesti. Nebylo tu prostě žádné rozumné vysvětlení. Vždy se bála. Vždy se bála ukázat svou zranitelnost, zejména před klukama, přesně z tohoto důvodu. Ale s Calebem to nechala všechno za sebou a úplně mu důvěřovala. Udělala se mnohem zranitelnější jako s jakýmkoliv klukem, se kterým kdy byla. A jemu se podařilo jí ublížit hůř, hůř než si vůbec kdy dokázala představit.

Pořád nedokázala pochopit, jak ho mohla tak hrubě neodhadnout, jak mohla být tak slepá, tak se mýlit. Měla pocit, jako kdyby se její vnitřek rozpadal na kusy. Jaká bude nesmrtelnost teď, bez něj? Bude to odsouzení. Věčné odsouzení. Cítila, že chce zemřít. A co bylo mnohem horší, cítila se jako totální idiot.

“Caitlin!” křičel za ní Caleb a ona slyšela, jak ji jeho kroky následují. “Prosím, dovol mi to vysvětlit.”

Co tady bylo k vysvětlování? Očividně ji sem pozval. Očividně ji pořád miloval. A očividně nebyly jeho city ku Caitlin tak silné, jako ty její k němu.

Caleb ji popadl za ruku, tahal ji, prosil ji aby se otočila a mluvila s ním.

Ale ona se vytrhla. Nedokázala vystát ten pocit, že se jí dotýká. Nechtěla s ním mít nic společného. Už nikdy víc.

“Caitlin!” zvolal. “Nenecháš mě to prostě vysvětlit?”

Ale Caitlin nezpomalovala. Teď byla někým jiným, jinou bytostí a cítila to ve více než jenom jednom směru. Spolu s novými upířími schopnostmi přišla i celá nova škála upířích emocí. Už teď cítila, že její emoce byly silnější jako když byla člověkem—mnohem, mnohem silnější. Všechno mnohem více prožívala. Necítila se být jenom v depresi—cítila, jako kdyby doslovně umírala. Jednoduše se cítila být zrazená—měla pocit, jako by byla doslova bodnuta přímo do srdce. Chtěla se roztrhat na kousky, udělat cokoli, aby zastavila bolest, která ji uvnitř šířila.

Přes terasu napochodovala přímo do svého pokoje a praskla za sebou dubovými dveřmi.

“Caitlin, Caitlin, prosím!” ozýval se tlumený hlas zpoza jejich dveří.

Caitlin se otočila.

“Jdi pryč!” křičela. “Vrať se za svou ženou!”

Po několika vteřinách cítila, že odešel.

Teď už byla jenom ona. Jenom ticho. Caitlin seděla na okraji své postele, ve svém malém pokoji, hlavu si položila do svých rukou a plakala. Vzlykala a vzlykala, a pak přepukla v srdcervoucí pláč. Cítila, že všechno to, pro co se jí vyplatilo žít bylo náhle pryč.

Uslyšela kňučení, na tváři ucítila jemnou srst a podívala se dolů na Růži, která si otírala obličej o ten Caitlinin. Růže olizovala Caitlininy tváře a snažila se jí očistit obličej od slz.

Caitlin sáhla dolů, pohladila Růži tvář a hladila ji po srsti. Růže vyskočila Caitlin do klína, pořád byla tak malá, že se tam dokázala pohodlně usadit, a Caitlin ji objala.

“Pořád mám ještě tebe, Růže,” řekla Caitlin. “Ty mě neopustíš, viď?”

Rose se opřela a olízala jí tvář.

Ale ta bolest byla až příliš silná. Caitlin v té místnosti nedokázala sedět už ani o vteřinu déle. Měla pocit, jako kdyby měla každou chvíli prorazit zdi.

Podívala se na velké okno, uviděla lákavou noční oblohu a bez zaváhání položila Růži, vyskočila z postele, udělala dva dlouhé

kroky a vyskočila ven.

Věděla, že její křídla se rozprostřou a budou ji nést pryč. Ale část z ní si přála, aby to tak nebylo—přála si, aby ji zradili a poslali ji přímo k zemi.

KAPITOLA SEDMÁ

Samantha stála v řetězech. Pevně ji drželo několik upírů, kteří ji drsně chytli za ruky a táhli přes velkou komnatu. V místnosti to vypadalo jako na jatkách. Kamkoliv se podívala, viděla tisíce upírů mrtvol, členů jejího sabatu, byli rozsekáni na kousky Kylem a jeho prokletým mečem a jejich krev teď tekla všude po podlaze. Ten meč měl takovou sílu, jakou si ani nedokázala představit.

A i přesto uprostřed všeho toho krveprolití dokázalo přežít několik stovek upírů. Teď to byli Kylovi lidé. A s každou chvílí přes otevřené dveře do místnosti proudili tucty dalších. Vlastně se zdálo, že řada upírů, kteří přišli Kylovi přísahat věrnost nemá konce. Když byl teď Rexius mrtvý, nebyl tu nikdo jiný, komu by mohli věrnost slíbit. A Kyle si to zasloužil. Dokázal odstranit každého upíra, který ho zradil.

Byli tu stovky upírů, kteří mu pomáhali v boji proti Rexiusovi. Někteří byli opravdu věrní Kylovi, zatímco další byli jenom oportunisti. Jiní prostě neměli rádi Rexiuse a jenom čekali na svou šanci. Upíři proudili ze sabatů z celého města. V upířím světě se novinky šířili rychle—a všichni chtěli být součástí přicházející války. Jakékoliv byly důvody, tohle byla teď Kylova armáda.

Teď, když byl Kyle vůdcem, teď, když měl meč, bylo jasné, že se blíží velká válka, válka, jakou upíří rasa ještě nikdy

nezažila. Kyle byl nemilosrdný, toužil po krvi a dokonce ani tohle krveprolití ho nedokázalo uspokojit.

Všichni upíři tam venku, kteří ještě nespěchali přísahat mu věrnost, za to zaplatí. Spolu se všemi nevinnými lidmi. Jeho pomsta se protáhne donekonečna, to Samantha věděla a New York City se už brzy stane jeho hračkou.

Bezcitně Samanthu táhli přes všechn ten chaos, přímo do středu místnosti.

Kyle teď seděl na Rexiusovém trůně a vychutnával si jeho moc. Když se mu ze všech stran ukláněli upíři, na tváři se mu objevil ďábelský úsměv.

Sergei, stojící na Kylově straně, praštil svou kovovou tyčí třikrát o zem.

Celá místnost, tisíce upírů, se perfektně seřadila. Všichni zvedli své pěsti a zařvali: "Hail Kyle!"

Samantha byla užasnutá. Byla to neuvěřitelná ukázka síly a věrnosti. Nikdy v životě neviděla takovou poslušnost. Kyle byl magnetický. Už z něj byl diktátor.

Ale Kyle vypadal, že ho nezajímají jeho vojáci. Místo toho upíral svůj pohled na Samanthu. Zdálo se, že si celá místnost všimla jeho zájem o ní a jak se připravovali na sledování této výměny, všechno mumlání utichlo.

"Tak," řekl jí Kyle. "Předběhla si mě v hledání meče. No jak vidíš, já jsem ten, kdo mu teď vládne."

"Pro teď," odsekla Samantha.

Nech ho o tom přemýšlet, pomyslela si. Ona opravdu věřila, že

jednou meč nebude víc patřit jemu. Ktokoliv měl meči vládnout, tak mu vládnout bude a někde hluboko uvnitř věděla, že to nebyl on.

Kyle zvedl obočí.

“Víš, proč jsem tě nechal tak dlouho naživu?” zeptal se.

Samantha mu vzdorovitě opětovala pohled. Neměla vůbec zájem se zapojit do rozhovoru s ním. Nechtěla být žádnou součástí tohoto nového sabatu. Chtěla odejít, dostat se od tohto místa tak daleko, jak to jenom bylo možné. Chtěla prostě vzít Sama a jít. Pokud by jim to dovolil.

Ale Sam nebyl nikde na dohled. Odkdy je zajali Kylovi vojáci, neviděla ho. Samantha ho potřebovala udržet v klidu, než se dozví, kde se Sam nachází. Potřebovala získat nějaký čas, kdyby to bylo potřebné, přísahala by mu věrnost až do chvíle, kdy uvidí Sama a bude moct utéct.

“Pořád nechápu, proč Rexius poslal získat meč tebe místo mně. Jak všichni víme, já jsem lepší voják. Ale musím uznat, že máš nějaké schopnosti,” řekl.

“Ale to není tak úplně důvod, proč jsem tě nechal naživu. Rexius tě plánoval potrestat. Z toho usuzuji, že nemáš už déle důvod být k němu lojální. Blíží se válka a pro silné bojovníky jako ty jistě najdu uplatnění. Pokud jsi připravena mi přísahat věrnost, zvážím to, že bych tě mohl nechat žít.”

Samantha přemýšlela. Neměla problém s přísaháním věrnosti, protože věděla, že už velmi brzy tohle všechno opustí. Ale nejdřív musela vědět něco o Samovi.

“Co s tím klukem?” zeptala se. “Kde je?”

Kyle se usmál.

“O ano, ten kluk. Dostáváme se přesně k tomu, o čem chci mluvit. Nejsem si jistý, jestli chápu, proč si si tak oblíbila tohoto člověka a už si tím vlastně porušila naše pravidla. Mohl bych tě zabít už jenom kvůli tomu, jak jistě víš. Ale přijde mi to hodně zajímavé a vlastně je to jeden z důvodů, proč tě nechávám naživu.”

“Víš, Samantho, musíš být potrestána. Kterýkoliv upír, který byl někdy lojální vůči Rexiusovi a ne mně, musí být potrestán. Je to část zasvěcovacího procesu mé nové armády. Naučíš se poslouchat mě a jenom mě.

“V tvém případě jsem našel perfektní řešení: čin, který dokáže tvou věrnost a zároveň tě i potrestá. Moji muži tě zavedou za tím chlapcem, ty ho přivedeš zpátky sem a před všemi ho zabiješ.”

Samanthino srdce při té myšlence začalo silně tlouct. Bylo to něco, co by nikdy, nikdy neudělala. Radši by zabila sama sebe než by měla zabít jeho. Kyle, jako obvykle, blouznil. A byl krutý. Ano, byl to řádný Rexiusův následovník.

“Docela si užiju, když uvidím, jak ho sama zabiješ,” řekl Kyle a ta myšlenka mu na tváři vyvolala úsměv “Víš, toho chlapce považuji za překážku. Pochází ze stejné větvy jako jeho sestra a podle toho co vím, oba mají imunitu, která by nám všem mohla ublížit. Nevěřím ani jednomu z nich. A už ani nemluví o tom, že je to člověk.”

Kyle zblízka studoval Samanthinu tvář.

“Pokud to uděláš, odměním tě hodností, ctí a prestiží. V mém novém sabatě budeš mít speciální místo. Bude to velkolepá válka, jedna z nejvelkolepějších, jaké naše rasa kdy viděla. A ty můžeš být jedním z jejich hlavních architektů.

“Ale pokud odmítneš...budeme tě pomalu mučit, uvrhneme tě do nekonečné bolesti a tvé jméno bude úplně vymazáno z historie našeho sabatu.”

Jak Samantha přemýšlela, v místnosti zavládlo mrtvé ticho. Zoufale přemýšlela nad tím, jak se z této situace dostat.

“Proč ho prostě nezabiješ sám?” zeptala se nakonec.

Kyle se opřel a pomalu se usmál.

“Polovina zábavy bude sledovat tě, jak to uděláš sama,” řekl. “Jeden z mých největších koníčků je sledovat lidi, jak zabíjí ty, kteří jsou jim nejdražší.”

KAPITOLA OSMÁ

Caitlin letěla a letěla. Neměla tušení, kam jde, no kamkoliv ji zavede vítr, bude to v pořádku. Měla pocit, že stejně nemá kam jít a nezůstalo jí nic, pro co by chtěla žít. Její milovaný Caleb ji zradil a jediný člověk, na kterém jí na světě záleželo, její bratr, ji pravděpodobně zradil taky. Koneckonců, Sam přivedl Samanthu a všechny ty ďábelské upíry přímo k ní, přímo do Královi kaple. Byl na světě ještě někdo, komu mohla věřit? Byl to její osud, že každý, kdo jí vstoupil do života ji zradil?

Caitlin letěla vysoko ponad řeku Hudson a dívala se dolů, jak se od ní odráží měsíc. Když jí noční vzduch proudil kolem jejího obličeje a vlasů a sušil jí slzy, cítila se lépe. Teď byla už daleko od ostrova, byla pouze tečkou na obzoru. Letěla dál a dál a zoufale se snažila vyčistit si hlavu.

Sestoupila níž, jenom pár stop nad hladinu řeky, letěla těsně nad ní a téměř se jí dotýkala. Byl to dobrý pocit, být tak blízko vody. Část z ní chtěla jít ještě níž, potopit se. Ale jiná její část, ta upířská, věděla, že by to nemělo smysl. Upír nemůže zemřít. Dokonce ani na utonutí.

Jak letěla, kolem ní vyskakovali z vody hejna ryb. Museli cítit její přítomnost. Cítili její upíří krev?

Caitlin letěla vysoko, vysoko do vzduchu a jak stoupala, v hlavě se jí začalo znovu vyjasňovat. Přemýšlela o všem, co se stalo. Už teď se jí zdaly některé detail rozmazané. Bylo

možné, že věci jenom nepřiměřeně nafoukla? Teď, když nad tím přemýšlela, dumala, co vlastně Caleb udělal? Ano, byla tam Sera, a na jedné straně byla její přítomnost neomluvitelná. Ale čím víc nad tím přemýšlela, tím víc si Caitlin uvědomovala, že vlastně přesně nevěděla, proč tam byla, nebo jak se tam dostala. Nemohla jistě říct, že ji Caleb pozval. Nemohla jistě říct, že ti dva byli opět spolu. Bylo možné, alespoň trochu možné, že existovalo nějaké jiné vysvětlení?

Možná zareagovala příliš zbrkle. Vždycky to dělala, nikdy se nedokázala ovládat.

Jak Caitlin letěla ještě výš, udělala širokou otočku a směřovala zpátky na její ostrov. Uvědomila si, že ji to táhne letět tím směrem a část z ní možná dokonce přemýšlela, jestli by se neměla vrátit. Koneckonců, kam jinam vlastně měla jít?

Jak zamířila tím směrem, ucítila znovu nalezený smysl života. Možná alespoň mohla dát Calebovi šanci vysvětlit to. Tolikrát jí zachránil život. Hlídal ji všechny ty dny a přivedl ji zpátky k životu. Možná ji pořád miloval. Možná...

Caitlin si už nebyla tak jistá. Ale čím déle letěla, tím víc si uvědomovala, že Calebovi dluží alespoň jednu šanci, šanci, aby jí to všechno vysvětlil.

Ano, tu mu dá. A pak se rozhodne

*

Caleb zuřil. Sera se mu opět objevila v životě a způsobovala destrukci všude, kam se pohla. Nedokázal si ani vzpomenout, kolikrát jí za ty tisícky let říkal, aby se od něj držela dál, kolikrát

ji jasně řekl, že k ní nic necítí, že ji nechce ve svém životě. Ale nespočetněkrát, vždycky v nesprávnou chvíli, se dokázala znovu objevit. Bylo to, jako kdyby věděla, jako kdyby cítila, když byl s někým novým, kdykoliv byl s někým, na kom mu opravdu záleželo. A vždy se objevila přesně v tu nesprávnou chvíli. Byla to ta nejvíc teritoriální a panovačná bytost, jakou kdy potkal. A v jeho životě ho trápila už po tisíce let.

Tentokrát to už však nemohl akceptovat. Nemohl to dovolit. Zničila jeho vztahy už tolikrát a teď toho už bylo moc. Na Caitlin mu záleželo víc než na komkoliv jiném-upírovi či člověkovise kterým kdy byl. A Sera to musela vycítit. To muselo být to, co ji vytáhlo z úkrytu a pobídlo ji sledovat ho.

Měla výmluvu—vždy měla nějakou výmluvu. To byl její problém: nikdy jste ji nemohli stoprocentně obvinít, poněvadž se vždycky ukázala s nějakou naléhavou zprávou, která byla důležitá. V tomto případě, samozřejmě, šlo o to, že byl jejich sabat na pokraji války. Jak řekla, Kyle byl zpátky v New York City, s mečem, a je jenom otázkou dní, než vypukne totální upíří válka. Přišla a přinesla zprávu od jeho sabatu: chtěli, aby se vrátil zpátky. Odpustí mu jeho předešlé přestupky. V tomto válečném čase potřebovali každého vojáka, kterého měli a Caleb byl jedním z jejich nejlepších.

Na jedné straně tak na ni nemohl být tak našťvaný, jak by chtěl—co dělalo celou situaci ještě nesnesitelnější. Na druhé straně ji podezíral, že čekala na situaci přesně jako tato aby se mu mohla opět vetřít do života. Ale bez ohledu na novinky neměla žádné

právo vyvolat v Caitlin pocit, že byli opět spolu.

Ted' se na ní s červenou tváří vyřítíl na terase, kde pořád byla. "Sera!" vyštěkl. "Proč jsi to musela říct? Proč jsi musela použít ta slova? Není žádné my! A jak dobře víš, není nic, co jsem jí neřekl. Přišla jsi mi sem odevzdat zprávu od našeho sabatu. To je všechno. Udělala si dojem, že je tady nějaké tajemství, které skrývám, že ty a já jsme pořád spolu."

Jeho hněv ji neodrazoval. Pokud něco, zdálo se, že si to užívá. Podařilo se jí ho pořádně naštvat a zdálo se, že to bylo přesně to, co chtěla.

Pomalů se usmála, udělala pár kroků směrem k němu, natáhla jednu ruku a položila mu ji na rameno.

"A nejsme?" zeptala se svůdně. "Hluboko uvnitř přece víš, že pořád jsme. Přesně proto tě to tak moc rozrušilo. Pokud bys ke mě nic necítil, bylo by ti to úplně jedno."

Caleb jí shodil ruku ze svého ramene

"Ty víš, že je to absolutní nesmysl. Nejsme spolu už stovky let. A už nikdy víc spolu nebudeme. Nevím, kolikrát ti to musím říct," řekl Caleb podrážděně. "Nechci, aby ses pletla do mého života. Chci, aby ses ode mně držela dál. A hlavně od Caitlin. Varuju tě, drž se od ní dál."

Seřin výraz ve tváři se mihnutím oka změnil na vztek.

"To patetické malé děvče," vyštěkla. "Jenom proto, že je teď jednou z nás, není něco víc jako já. V porovnání se mnou je nic. Nechápu, jak se můžeš vůbec podívat jejím směrem. A to ani nemluvím o tom, že náš sabat ti nikdy nepovolil ji proměnit,"

řekla Sera a podívala se na Caleba temným pohledem.

Caleb věděl, co to znamená. Byla to výhrůžka. Varovala ho, věděla, že porušil zákon. Mohl být za to vážně potrestán—a ona mu vyhrožovala, že to řekne ostatním.

“Nenechám se odradit tvými výhrůžkami,” řekl temně Caleb. “Můžeš komukoliv říct, co jenom chceš. Budu čelit čemukoliv, co si na mě nachystají.”

“Hnušíš se mi,” vyštěkla Sera. “Jsme ve válce, celá naše rodina a sabat jsou v nebezpečí. A co děláš ty? Ukrýváš se tady, na nějakém ostrově a čekáš, až se nějaká patetická, malá holka uzdraví. Měl bys být doma, bránit své lidi, jako pravý muž, kterým jsi býval—”

“Můj sabat mě vyhnal,” odvrkl jí Caleb, “po stovkách let věrné služby. Nic jim nedlužím. Teď dostávají přesně to, co si zaslouží.”

Caleb se zhluboka nadechl.

“Nicméně mi na nich záleží a vzhledem na to, jaká je situace, je nezklamu. Řekl jsem ti, že se vrátím, když bude správný čas.”

“Řekl jsi, že se vrátíš, když se ona zotaví. Očividně je už v pořádku. Už se ti minuli výmluvy. Teď se musíš vrátit!”

“Budou si stát za svým slovem, tak jako vždy. Ale chci, aby bylo v tomto úplně jasno: vrátím se jenom proto, abych zachránil náš sabat, lidi, kteří by mohli být zmasakrováni a abych pomohl vrátit meč. Nevytvářej si žádné iluze, že je to z nějakých jiných důvodů. Když se má mise skončit, znovu odejdu, tentokrát už nadobro a bude to naposledy, co uvidíš můj obličej. Nevytvářej

si žádné představ, že jsme opět spolu. Protože nejsme..”

“Ach, Calebe,” řekla s temným tichým smíchem, “můžeš si věřit čemu jenom chceš, no hluboko uvnitř víš, že jsme vždy byli spolu a vždy taky budeme. Čím více s tím bojuješ, tím si mi bližší. Vím, jak moc mě miluješ. Cítím to každý den.”

“Blouzníš,” řekl Caleb. “Si pořád horší a horší.”

Sera se široce usmála. “To je pravda,” řekla, “namlouvej si to. Bojuj se svými pocity. Bojuj s tím, co už oba dobře víme.”

Sera k němu najednou udělala dva odvážné kroky, svými rukami ho chytila kolem krku a jedním rychlým pohybem nímí trhla směrem k sobě.

Předtím jak stihl zareagovat, přiložila své rty k těm jeho a s ohromnou silou ho pobožkala.

Caleb se znechuceně od ní odtáhl. Natáhl se a odstrčil ji pryč. A jak to udělal, periferním viděním si všiml, že na parapetu vedle něj právě někdo přistál.

Caitlin.

*

Jak se Caitlin přibližovala k ostrovu, cítila, že se v ní opět začíná probouzet naděje. Mysl už měla celkem čistou. Uvědomila si, že Caleb nakonec neudělal nic zlého. Ona však byla hloupá. Měla mu dát šanci to vysvětlit. Podle toho, co věděla, Seru nikdo nezval a mezi nimi nebylo absolutně nic. Proč se musela tak unáhlit?

Jak sestoupila níže a uviděla ostrov, zbadala, jak se před ní roztahuje obrovský kamenný hrad a množství upírů, kteří

trénovali pod světlem pochodní. Bylo to nádherné místo a ona byla Calebovi vděčná, že ji sem přivedl. Když vybrala poslední zatačku a přistávala, začínala mít pocit, že nakonec bude všechno v pořádku.

Ale když se přiblížila a přistála, její srdce se zastavilo.

Byl tam Caleb a Sera. A tentokrát se líbali.

Líbali se. Ta myšlenka probodávala Caitlinin vnitřek hůř než samotný meč. Nedokázala se pohnout. Nedokázala přemýšlet. Nedokázala dýchat. Líbali se. Líbali.

Tak přece jen byli spolu. Tentokrát to nebylo žádné nedorozumění. Pořád ji miloval.

Odhodil Caitlin, jako by byla nikdo. A všechno to udělal přímo před jejíma očima.

Caleb se náhlil k ní a tentokrát už Caitlin neutíkala. Stála tam kde byla, v šoku, a cítila, jak v ní roste hněv. Cítila, že začíná být zuřivá, zuřivější, než kdy byla jako člověk.

“Caitlin,” začal Caleb, “není to tak, jak to vypadá. Prosím, nech mě to vysvětlit—”

Ale jak k ní Caleb přistoupil, jak začal mluvit, Caitlin jednoduše natáhla prst a ukázala na obzor.

“VYPADNI!” křičela.

Byl to příkaz. Nebyla to otázka a nenechávala žádný prostor pro rozhovor.

Caleb tam stál, zamrzlý, a byl očividně v šoku z její zuřivosti. Musel vidět, jak jí byla odevzdaná.

“ŘEKLA JSEM VYPADNI!” řvala znovu Caitlin. “Už tě

nikdy nechci vidět. Až do konce života!”

Caleb tam stál, sám vypadal být šokován a zraněn, jako malý kluk, kterého právě někdo pokarhal. Vypadalo to, že je toho tolik, co by jí chtěl říct, ale věděl, že by ho nikdy nevyslechla.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.